

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobce: **MASOX a. s.**, se sídlem Václavské nám. 794/38, Praha 1, IČ 283 73 154, zastoupen Mgr. Ivem Kroužkem, advokátem, se sídlem K. Mašity 409, Všenory, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 525/15, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra financí ze dne 31. 10. 2012, č. j. MF-47578/2012/34-RK,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí ministra financí (dále jen „ministr“), jímž byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí ministerstva financí (dále jen „ministerstvo“ nebo „žalovaný“) ze dne 16. 4. 2012, č. j. 34/59449/2011 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k provozování centrálního loterního systému s videoloterními terminály typu INTERAKTIVNÍ LOTERNÍ SYSTÉM (dále jen „ITV“).

Žalobce je toho názoru, že postupem žalovaného byl zkrácen na svých právech, což mělo za následek nezákonné rozhodnutí.

V prvním žalobním bodu žalobce namítá porušení jeho procesního práva na vyřízení věci bez zbytečných průtahů. Žádost byla podána dne 21. 6. 2011, ale žalovaný učinil první úkon směřující k vyřízení věci dne 16. 12. 2011 a samotné rozhodnutí ve věci vydal až 16. 4. 2012, tedy

po více než pěti měsících po podání žádosti. Žalovaný v dané věci nevydal rozhodnutí bez zbytečného odkladu, resp. do 30 dnů ode dne zahájení správního řízení (§ 2 odst. 1 ve spojení s § 71 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), tedy do 21. 7. 2011. V daném případě nebyla splněna žádná ze zákonem stanovených podmínek pro prodloužení lhůty k vydání rozhodnutí. Žalobce nesouhlasí s žalovaným, který v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí uvedl, že lhůty pro rozhodnutí uvedené ve správním řádu jsou pouze pořádkové a že není z objektivních důvodů schopen tyto pořádkové lhůty dodržovat. Dle žalobce lhůta pro vydání rozhodnutí je lhůtou výslovně stanovenou ve správním řádu, a tudíž se jedná o lhůtu zákonnou a nikoli lhůtu pořádkovou. Navíc v souladu s judikaturou Ústavního soudu (nález ze dne 3. 8. 2004, sp. zn. I ÚS 332/04) nedostatky spočívající např. v organizaci správních orgánů nemohou jít k tíži jednotlivce, a tudíž žalobce odmítá argument žalovaného, že nemohl dodržet lhůtu z objektivních důvodů.

Dle názoru žalobce tak žalovaný zasáhl do základního práva garantovaného čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a navíc neposkytl ani ochranu ústavně zaručeného práva podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost garantovanou v článku 26 odst. 1 Listiny.

Ve druhém žalobním bodu namítá žalobce, že náprava nebyla zjednána ani v rámci rozkladového řízení, neboť ministr se s otázkou porušení základních práv žalobce řádně nevypořádal, resp. se jí vůbec nezabýval. Žalobce je toho názoru, že porušení práva žalobce na vyřízení věcí bez zbytečných průtahů jde v daném případě k jeho tíži. Žalobce od správního orgánu očekává ochranu svého ústavně zaručeného práva podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost, a to zvláště za situace, kdy žalobce splní řádně veškeré předpoklady k vydání povolení ve smyslu loterijního zákona v dostatečném časovém prostoru pro jeho vydání.

Ve třetím žalobním bodu uvádí žalobce, že z důvodu průtahů ve správním řízení žalovaný v době vydání rozhodnutí vycházel z odlišného právního stavu oproti právnímu stavu platnému a účinnému v době zákonem stanovené pro vydání rozhodnutí.

V době podání žádosti byla platná a účinná vyhláška Statutárního města Chomutova č. 3/2008, která dle žalobce reguluje pouze výherní hrací přístroje ve smyslu § 17 odst. 11 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „loterijní zákon“), nikoli sázkové hry dle § 2 písm. e) loterijního zákona. Ačkoli zmocnění obcí k regulaci sázkových her podle tohoto ustanovení jakožto součást širší množiny výherních hracích přístrojů bylo následně judikováno nálezem Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, nic to dle žalobce nemění na skutečnosti, že záměrem zastupitelstva Statutárního města Chomutova bylo regulovat pouze hrací automaty v užším smyslu.

Ve čtvrtém žalobním bodu spatřuje žalobce zásah do svých práv v nesprávně vyloženém pojmu budovy Magistrátu města Chomutova jakožto budovy chráněné § 17 odst. 11 loterijního zákona (ve znění platném do 31. 12. 2011), přičemž tato kolize měla být dalším důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání povolení. Skutečnost, že Magistrát města Chomutova vykonává i agendu náležející ke státní správě v tzv. přenesené působnosti, nelze bez dalšího vykládat tak, že

Magistrát je státní orgán. Takový výklad dle žalobce nelze akceptovat, a to zvláště za situace, je-li v jeho důsledku žalobce zkrácen na svých právech.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedl, že správní orgán musí při svém rozhodování vycházet ze skutkových okolností a právního stavu v době vydání rozhodnutí, tj. podle právních předpisů platných a účinných ke dni vydání rozhodnutí. V době rozhodování byla účinná obecně závazná vyhláška Statutárního města Chomutov č. 16/2011, o regulaci provozování sázkových her, loterií a jiných podobných her.

I když je si žalovaný vědom skutečnosti, že objektivní důvody na straně státu by neměly jít k tíži účastníků řízení, přesto konstatuje, že v průběhu řízení došlo k okolnostem, které zapříčinily jeho délku. Žalovaný však upozorňuje, že ve věci nebyl nečinný. Ačkoli nedošlo ke striktnímu dodržení lhůt podle § 71 správního řádu, nemusí tato okolnost znamenat současně nečinnost orgánu veřejné moci; takový výklad by vedl k absurdním důsledkům. Nemůže-li správní orgán rozhodnout ve stanovených lhůtách, pak má povinnost rozhodnout co nejdříve po uplynutí lhůty. K tomu žalovaný poznamenává, že žalobce mohl uplatnit postup podle § 80 správního řádu. Jelikož tak neučinil, znamená to, že nevyužil všech procesních prostředků, které mu právní řád přiznává. Tudíž lze analogicky aplikovat závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 319/04 a ze dne 25. 4. 1996, sp. zn. IV. ÚS 240/95 ve spojení s rozsudkem Evropského soudu pro lidská práva ve věci Hartman proti ČR, stížnost č. 53341/99.

Žalovaný závěrem upozorňuje, že by nepovolil provozování předmětné loterie a jiné podobné hry ani podle původní vyhlášky č. 3/2008, neboť s ohledem na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 29/10, se tato vyhláška vztahuje rovněž na interaktivní videoloterijní terminály. K této otázce se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 11. 2012, č. j. 1 As 123/2012-31.

S ohledem na výše uvedené důvody žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

U jednání zástupce žalobce setrval na všech žalobních bodech, zástupce žalovaného poukázal na písemné vyjádření k žalobě a navrhl zamítnutí žaloby a v případě úspěchu žádal náhradu nákladů řízení.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:

Dne 21. 6. 2011 podal žalobce u žalovaného žádost o vydání povolení loterie nebo jiné podobné hry na adrese Palackého 4502, Chomutov.

Dne 14. 7. 2011 došlo ke zveřejnění nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, podle něhož mají obce pravomoc regulovat výherní hrací přístroje v širším smyslu dle definice § 2 písm. e) loterijního zákona, tj. včetně IVT.

Výzvou ze dne 1. 8. 2011 požádalo ministerstvo o vyjádření se k návrhu žalobce Statutární město Chomutov, které v přípisu ze dne 21. 7. 2011 sdělilo, že dne 31.3.2008 vydalo obecně závaznou vyhlášku č. 3/2008, která se vztahovala na všechny výherní hrací systémy.

Následně ministerstvo žalobci sdělilo, že adresa, kde chce povolit IVT, je dotčena obecně závaznou vyhláškou č. 3/2008, a vyzvalo ho k vyjádření. Dne 15. 8. 2011 ministerstvo obdrželo vyjádření žalobce, že na uvedené adrese byl změněn status provozovny z herny na kasino, a že tudíž náleží Ústavního soudu není na předmětný případ aplikovatelný.

Ministerstvo v průběhu řízení ověřilo, že 69 m od předmětné adresy se nachází budova Magistrátu města Chomutova, tedy budova chráněná § 17 odst. 11 loterijního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2011, o čemž informovalo žalobce.

V přípisu ze dne 19. 12. 2011 označeném „Vyjádření navrhovatele k podkladům pro rozhodnutí“ sdělil žalobce, že danou budovu nelze podřadit pod § 17 odst. 11 loterijního zákona, neboť magistrát je samosprávným orgánem obce, který státní správu vykonává pouze v přenesené působnosti.

Dne 1. 1. 2012 nabyla účinnosti nová obecně závazná vyhláška Statutárního města Chomutov č. 16/2011.

Dne 16. 4. 2012 vydalo ministerstvo prvostupňové rozhodnutí, kterým byla žádost žalobce zamítnuta s odůvodněním, že předmětná adresa videoloterijních terminálů je dotčena obecně závaznou vyhláškou Statutárního města Chomutov. Současně by provozování loterie a provozování podobné hry bylo v rozporu s § 17 odst. 11 loterijního zákona, neboť v blízkosti je vykonávána i agenda náležející ke státní správě v přenesené působnosti. K poukazu navrhovatele na překročení lhůty pro vydání rozhodnutí ministerstvo uvedlo, že lhůty pro rozhodování ve správním řízení jsou pouze pořádkové a že s ohledem na velký počet vyřizovaných případů a komplikovanost řízení nebylo z objektivních důvodů schopno lhůty dodržet.

Dne 25. 5. 2012 ministerstvo obdrželo rozklad proti prvostupňovému rozhodnutí, který ministr zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Při posouzení námitek obsažených *v prvním žalobním bodu* je třeba vyjít z právní úpravy obsažené ve správním řádu, konkrétně v ust. § 71, podle jehož prvního odstavce je správní orgán povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu a podle jehož třetího odstavce není-li možné vydat rozhodnutí bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení.

Zákon však s nedodržením lhůty pro vydání rozhodnutí automaticky nespojuje žádný negativní následek. Nedodržení zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí ze strany správního orgánu tak samo nemůže být důvodem pro zrušení takového rozhodnutí (viz rozsudek Městského soudu v Praze, sp. zn. 9A 128/2010).

Zmeškání lhůty ze strany správního orgánu pouze aktivuje možnost či povinnost nadřízeného správního orgánu učinit opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 1 a 3 správního řádu). V případě, že nedojde k nápravě podle § 80 správního řádu, může se ten, kdo zcela vyčerpal

procesní prostředky v řízení před správním orgánem, obrátit na soud s žalobou proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 odst. 1 s. ř. s.).

V daném případě sice není sporné, že správní orgán nevydal rozhodnutí v zákonné třicetidenní lhůtě, avšak tento nedostatek nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

V návaznosti na výše uvedené nemohl soud přisvědčit ani námitkám obsaženým *ve druhém žalobním bodu*. Žalobce namítá, že ministr neučinil nápravu, nevypořádal se s námitkami, které se týkaly zásahu do základních práv žalobce, konkrétně s námitkou překročení lhůty pro vydání rozhodnutí. Úspěšnost této námitky vyvrací obsah napadeného rozhodnutí, neboť s otázkou zásahu do práva na vyřízení věci bez zbytečných průtahů se ministr vypořádal tím, že vysvětlil, že samo nedodržení zákonných lhůt nemá vliv na správnost rozhodnutí. Pokud jde o poukaz žalobce na zásah do ústavně zaručeného práva podnikat či provozovat ekonomickou činnost, tato námitka se v rozkladu žalobce vůbec neobjevila, a proto ministr nepochybil, když se jí v rozhodnutí o rozkladu nezabýval.

K námitkám *ve třetím žalobním bodu*, kdy žalobce tvrdí, že z důvodu průtahů ve správním řízení ministerstvo vycházelo v době vydání rozhodnutí z odlišného právního stavu oproti právnímu stavu platnému a účinnému v době zákonem stanovené pro vydání rozhodnutí, soud uvádí, že k hlavním principům správního řízení patří zásada, že správní orgán rozhoduje podle právního a skutkového stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí. Soud na tomto místě připomíná, že rozhodování o udělení či neudělení povolení má vždy účinky do budoucna, což koresponduje s rozhodováním podle aktuálních předpisů.

Navíc jak vyplývá z judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu, je možné zpětně odebrat povolení k provozování loterií či her, pokud se změní okolnosti. Konkrétně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2015, č. j. 6 As 285/2014-32 uvedl, že „*povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry vydané podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, lze zrušit, nastanou-li nebo vyjdou-li dodatečně najevo okolnosti, pro které by nebylo možné loterii nebo jinou podobnou hru povolit (§ 43 odst. 1 zákona o loteriích a jiných podobných hrách), přičemž může jít nejen o okolnosti skutkové povahy, ale též o okolnosti rázu právního. Takovou okolností může být vydání obecně závazné vyhlášky, která v místě, kde byl povolen provoz interaktivního videoloterního terminálu, provozování loterií a jiných podobných her zakazuje [§ 50 odst. 4 zákona o loteriích a jiných podobných hrách, resp. obecně § 10 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení)].*“

Dává-li zákon možnost dokonce odebrat jednou udělené povolení, pokud je přijata obecně závazná vyhláška obce zakazující v daném místě videoloterijní terminály, pak je zcela logické, že po začátku účinnosti takové vyhlášky není možné nové videoloterijní terminály v daném místě povolovat. Pokud by totiž žalovaný rozhodoval podle názoru žalobce, mohlo by dojít ke zcela absurdním následkům, kdy by žalovaný povolil IVT podle předcházející vyhlášky a následně zahájil nové řízení o odebrání povolení vzhledem k nově přijaté vyhlášce.

Soud nemůže přisvědčit ani námitce žalobce, že bylo narušeno jeho legitimní očekávání na rozhodování ve třicetidenní lhůtě za účinnosti „staré“ vyhlášky. Soud odkazuje na závěry Ústavního soudu v nález sp. zn. Pl. ÚS 56/10. Ústavní soud zde rovněž ve vztahu k již v minulosti vydaným povolením k provozování IVT zjevně přiřkl prioritu zájmu obcí na ochraně

jejich veřejného pořádku před legitimním očekáváním provozovatelů IVT. Poukázal přitom na § 43 odst. 1 loterního zákona s tím, že toto ustanovení předpokládá zrušení vydaných povolení nejen v případě, kdy vyjdou dodatečně najevo skutečnosti, pro které by nebylo možno loterii či jinou hru povolit, ale také tehdy, pokud tyto skutečnosti nastanou i po vydání povolení. Jestliže tedy podle názoru Ústavního soudu může veřejný pořádek převážet nad legitimním očekáváním provozovatelů i v případě, že už bylo povolení uděleno, tím spíše převáží v případě, kdy o ně teprve žádá.

Obecně se k otázce legitimního očekávání v případě povolování loterií Ústavní soud vyjádřil i v nálezu Pl. ÚS 6/13 ze dne 11. 4. 2013: *„Ani nálezy Ústavního soudu ani souběžně s nimi realizovaný novelizační počín zákonodárce již dříve existující ústavní právo obcí na samosprávu nevytvořily. Již z tohoto důvodu nelze u provozovatelů interaktivních videoloterních terminálů hovořit o existenci legitimního očekávání (jež by snad napadeným ustanovením mělo být chráněné) spočívajícího v naději, že jejich činnost nebude přinejmenším po určitou dobu regulována prostřednictvím obecně závazných vyhlášek obcí. Provozovatelé interaktivních videoloterních terminálů stejně jako každý jiný subjekt práva si totiž mohli a měli být vědomi rizika, že jejich právní sféra může být dotčena v důsledku přijetí, změny či zrušení právních předpisů, a to nejen zákonů, nýbrž i podzákonných právních předpisů (včetně obecně závazných vyhlášek). To ostatně plyne i z ustálené judikatury Ústavního soudu; srov. např. nálezy sp. zn. Pl. ÚS 21/96 ze dne 4. 2. 1997 [N 13/7 SbNU 87 (96); 63/1997 Sb.], v němž Ústavní soud konstatoval, že zrušení staré a přijetí nové právní úpravy je nutně spojeno se zásahem do principů rovnosti a ochrany důvěry občana v právo. Shodně s návrhovatelem pak Ústavní soud konstatuje, že za legitimní očekávání nelze považovat předpoklad provozovatelů interaktivních videoloterních terminálů, že správní praxe ministerstva spojená s opomíjením práva obcí na samosprávu bude pokračovat.“*

Soud v dané věci navíc připomíná, že i kdyby žalovaný rozhodoval pouze v souladu s původní vyhláškou č. 3/2008, byl by nucen povolení stejně odepřít, protože i tato vyhláška zakazuje interaktivní videoloterijní terminály. Ve vyhlášce je sice uvedeno, že *„Účelem vyhlášky je omezení provozování výherních hracích přístrojů na území Statutárního města Chomutova“*, ale v souladu s judikaturou ÚS (nálezy Pl. ÚS 29/10 ze dne 14. 6. 2011) je pod pojem výherní hrací přístroje třeba podřazovat i IVT, a to právě ve vztahu k normotvorné působnosti obcí. Pro úplnost soud cituje vyjádření Ústavního soudu: *„Dle názoru Ústavního soudu je proto přípustné, aby obec, pociťuje-li takovou místní potřebu, regulovala obecně závaznou vyhláškou vydanou dle § 50 odst. 4 loterijního zákona ve spojení s § 2 písm. e) téhož zákona umístění i ILV, případně dalších přístrojů podobných výherním hracím přístrojům, a to jako součásti širší množiny přístrojů, k jejichž provozu vydává povolení ministerstvo financí dle § 50 odst. 3 loterijního zákona. Ústavní soud tedy shledal, že regulace umístění ILV spadá do normotvorné působnosti obcí, a to dle ustanovení zvláštního zákona, jak má na mysli i § 10 písm. d) zákona o obcích.“* Žalobce sice v daném případě namítá, že záměrem zastupitelstva bylo regulovat pouze výherní hrací automaty v užším smyslu, avšak tomuto tvrzení odporuje jak výše uvedený výklad Ústavního soudu, tak vyjádření samotného Statutárního města Chomutov, které ve vyjádření ze dne 20. 7. 2011 adresovanému Ministerstvu financí výslovně uvádí, že vyhláška č. 3/2008 se *„vztahovala na všechny výherní hrací systémy, tj. na výherní hrací přístroje, ale i na interaktivní videoloterijní terminály a jiná technická herní zařízení podobná výherním hracím přístrojům.“* Soud tedy uzavírá, že v souladu s § 50 odst. 4 loterijního zákona a s ohledem na nálezy Ústavního soudu i sdělení Statutárního města Chomutova je třeba přisvědčit žalovanému, že původní vyhláška č. 3/2008 se vztahovala i na interaktivní videoloterijní terminály.

Důvodnou neshledal ani námitku žalobce ve čtvrtém žalobním bodu. Žalobce tvrdí, že žalovaný nesprávně vyložil pojem státní orgán ve vztahu k budově magistrátu. Loterijní zákon v § 17 odst. 11 zakazuje provozování výherních hracích přístrojů „*ve školách, školských zařízeních, v zařízeních sociální a zdravotní péče, v budovách státních orgánů a církví, jakož i v sousedství uvedených budov. Okruh vzdálenosti do 100 m od těchto budov může stanovit obec vyhláškou.*“ Žalobce tvrdí, že magistrát není státním orgánem, a proto se na něj toto ustanovení nevztahuje. S uvedeným nelze souhlasit.

Orgány obcí a krajů jsou totiž při výkonu pravomoci v přenesené působnosti státním orgánem, ačkoli organizačně jsou součástí příslušného obecního nebo krajského úřadu. Pojem státní orgán je třeba vykládat funkčně, tedy jako orgán, který vykonává státní správu. Státní správu na základě přenesené působnosti (§ 7 odst. 2 zákona o obcích) mohou vykonávat i orgány obcí a krajů. Jestliže tedy magistrát vykonává na základě přenesené působnosti činnosti státní správy, pak je třeba ho považovat za státní orgán.

Soud tedy uzavírá, že budova, v níž sídlí orgán vykonávající státní správu, byť v přenesené působnosti, musí být považována za budovu státního orgánu ve smyslu § 17 odst. 11 loterijního zákona.

Ze všech shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, který žádal náhradu nákladů řízení. Soud tomuto návrhu nevyhověl s poukazem na skutečnost, že vynaložené náklady žalovanému nevznikly nad rámec jeho běžných činností, když dle soudu je žalovaný správní orgán povinen jím vydané rozhodnutí náležitě obhájit i před soudem. Uvedený právní názor je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. září 2015

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.